

Dawah's vitalitet og krav

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ
الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا

Opgaven om at bevidne over menneskeheden ved at kalde dem til islam, dvs. at bære dawa, er sandelig en mægtige opgave. Denne opgave som vi muslimer er pålagt er en vigtig forpligtelse og en højt prioriteret opgave i islam. Den rette forståelse af denne opgave kan skabe den rette indstilling og adfærd hos muslimen. Den korrekte forståelse af denne opgaves vitalitet vil udstyre muslimen med den nødvendige motivation samt sikre ham den beslutsomhed der er afgørende for at kunne takle denne svær opgave.

Derfor skal vi sætte denne forpligtelse i den rette kontekst for at indse vigtigheden af den. Dette kan opfyldes på to måder. Først ved at få indblik i de tekster som omhandler denne opgave samt binde mellem denne opgave og den islamiske A'qeeda. Derudover skal man binde mellem denne opgave og den realitet som vi befinder os under i dag.

Hvad angår teksterne om dawas rolle og vitalitet så er der adskillige tekster herom. Som eksempel kan man nogle af dem. I verset siger Allah swt lovprisende dawa bæreren:

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ

en lovprisning af den almægtige Allah swt, indbefatter Hans tilfredshed, hvilket medfører Hans gunst og belønning. Og beretningen viser sendebudet saws hvilken belønning og status dawa kan medføre, således fortæller sendebudet at kaldet kan medføre

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَأَجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

وَلَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَى مَا كُذِّبُوا وَأُوذُوا حَتَّى أَتَاهُمْ
نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِنْ نَبِيِّ الْأَمْرَسِيِّينَ

وَكُلًّا نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نَحْنُ بِمُتَّبِعِينَ فِيهِ فُؤَادَكَ وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ

الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرٌ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٠﴾

efter at have informeret sendebudet om den uundgåelig sammenstød mellem sandheden og falskheden, ved at fortælle sendebudet om de tidligere sendebud, så påkræver Allah swt af sendebudet at indtage en bestemt indstilling overfor de som vil modarbejde og bekæmpe kaldet.

وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَمِلُونَ ﴿١٦١﴾

وَأَنْتُمْ تَنْتَظِرُونَ ﴿١٦٢﴾

og fordi denne indstilling kræver mod, opbakning og styrke, så fortsætter Allah swt med at forsikre sendebudet om at han vil have skaberen af al styrke bag sig. Den Almægtige Allah swt. Den som kender det usete og som har al styrke. Den som har kontrol over menneskehedens skæbne i sin hånd. Den som har det endelige og sidste ord. Den som man kan sætte sit lid til og stole på. Således fortsætter verset med at sige:

وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأَمْرُ كُلُّهُ فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ

عَلَيْهِ وَمَا رَبُّكَ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٦٣﴾

Og Han swt er ikke uvidende om hvad man fortager sig. Han ved om man vil leve op til den pålagte opgave eller forsømme og svigte. Han ved hvad man gør sig fortjent til, Han swt som vil belønne og afstraffe ifølge indsats og anstrengelser, er ikke uvidende om hvad man fortager sig.

Efter sendebudet muhammad saaws så er det ikke længere profeter og sendebud der skal levere dette budskab og udføre denne opgave. Nu er det en opgave der er pålagt den islamiske ummah og særligt de blandt denne ummah som ønsker at opnå en enorm status hos Allah swt ved at følge i sporene af profeterne og sendebudene i deres fornemme opgave at retlede menneskeheden.

Derfor har Allah swt pålagt muslimerne at gøre sendebudet muhammad til et eksempel man skal efterleve for at opnå succes i livet og det hinsides. Og i sendebudet er der sandelig et pragt eksempel, for de som ønsker at møde Allah swt med gode samvittighed. Sendebudet saaws formåede at udføre sin opgave at bevidne over menneskeheden, trods alle besværlighederne og nu er det op til muslimerne. Men takket være Allah swt har vi muligheden for at få den samme opbakning og vejledning som sendebudet fik. Den vejledning og opbakning som sikrede sendebudet og sahaba ra deres succes i livet og enorm status på dommedagen. Det er den vejledning og opbakning som sendebudet efterlod bag sig til muslimerne, så de kan bære kaldet videre og bevidne over menneskeheden.

Det er den vejledning og opbakning som sendebudet omtalte i sin afskeds tale da han sagde: **Jeg har efterladt hos jer dét, som hvis I holder fast i, så vil I aldrig blive vildledt, nemlig Allahs bog og min Sunnah.** Derfor er det nødvendigt for enhver retskaffen muslim som ønsker at gøre sig fortjent til Allahs tilfredshed og belønning at kultivere sig med disse for at kunne tilegne sig de karakterer og egenskaber der er nødvendige for at kunne udføre den pålagte opgave at retlede menneskeheden, og videre bære kaldet efter sendebudet saaws.

Og i denne vejledning og opbakning som Allahs Bog og sendebudets Sunnah rummer, er der taget hensyn til at dawa bærerne er mennesker med instinktive og organiske behov, mennesker som skal bekæmpe kufr tanker og livsanskuelser, og modstå uislamiske samfund og systemer, mennesker der kan blive påvirket. Mennesker kan svækkes eller glemme, derfor er der konstant behov for at blive påmindet om vores opgave og ansvar.

Derfor blev selveste sendebudet konstant påmindet om sin mission, og derfor er der i koranen en masse tekster der bevar den rette fokus og orientering for sendebudet og muslimerne efter ham. Vers der advarer mod at blive påvirket eller miste den rette prioritering. Vers som påmindelse om den vigtigste mål for dawa bæreren, nemlig succes i det efterkommende liv. Således blev sendebudet og muslimerne i ny og næ påmindet af deres herre om deres opgave samt den rette indstilling der er påkrævet for at fuldføre denne opgave.

I serrah kan man ligeledes læse om de gentagne påmindelser som jebriil gav til sendebudet. Påmindelser om den rette prioritering og fokus som enhver muslim burde besidde. Blandt disse påmindelser er der én som nøje illustrerer den rette prioritering som den retskaffen muslim bør holde for øje.

إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ

”Du, lige såvel som de, vil dø.”

Så afslutningen og finalen på dette liv er kendt på forhånd. At vi vil vende tilbage til Allah (swt) uanset hvor lang tid der vil gå. Vi vil alle sammen indtage den sidste vejtrækning. Vi skal alle sammen ligge i det lille mørke hul under jorden helt alene, hvor livet med alle dets nydelser ikke vil gavne os det mindste, for vi er skabt af Allah (swt) og til ham skal vi alle vende tilbage.

Og hvordan vil vi møde Allah (swt) på dommedagen og med hvilket ansigtsudtryk vil vi møde Ham hvis vi har svigtet Ham. Hvordan vil man møde Den Almægtige på dommedagen og med hvilke undskyldninger vil vi møde Ham når vi ikke har tilbedt og adlydt Ham, som Han burde blive tilbedt og adlydt.

Det burde gøre os muslimer ivrige efter at høste belønning, så vi burde bruge muligheden, nu hvor vi har den, til at være blandt dem der er forrest i rækkerne for at bære dawah og bestå alle eventuelle besværligheder i forbindelse med denne dawah. Og yde hvad der ydes kan med hensigten om at opnå Allah (swt)'s tilfredshed. Vi af alle mennesker på jordens overflade burde ikke være dem der venter på at andre skal udføre opgaven. Når vi tilstræber os efter at være blandt de succesrige i det hinsides. Man skal bære denne deen, som om der ikke er andre end en selv. Dette er hvad der er påkrævet af os hvis vi ønsker at være blandt Al_sabiqun.

﴿وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ﴾

Allah (swt) siger i sura't Al-i-Imran vers 133:

”Skynd jer mod barmhertigheden fra jeres Herre og et paradys hvis bredde er større end himlen og jorden tilsammen.”

Shadad ben aus (ra) beretter at Profeten (saaw) sagde: **”Forstandig er den som styrer sine lyster og arbejder for det hinsides. Og svag er den der lader sig styre af sine lyster, og stædig ønsker belønning fra Allah (swt)”**.

I en anden hadith berettet af Aisha (ra) fortæller hun at Profeten (saaw) sagde: **”Livet er et hjem for dem der ikke har et sandt hjem og en sats (mål) for dem der ingen forstand har.”**

Dette liv som mennesker vil flokkes om og bekæmpe hinanden for dets nydelser har en ringe værdi sammenlignet med det hinsides. Og dem der satser på dén på bekostning af det hinsides foretager en forkert og katastrofal investering.

Hvem af os vil opgive en diamant for et stykke glas eller opgive et slot for en papkasse eller en million for en krone? Hvem vil opgive paradiset hvis bredde er større end himlen og jordens tilsammen. Et paradiset med slotte og haver med strømmende floder med det bedste mad og drikke og hur al-ain og med alt hvad hjertet måtte begære og mere til? Hvem vil opgive dette for et begrænset liv og dets begrænsede nydelser?

”Vær i livet som en fremmed eller en forbipasserende”.

Hvis tanken om vægt skålen, som opvejer ens handlinger på dommedagen, og tanken om hvilken side den hælder mod, er den der bekymrer én mest, og tanken om belønning og straf i det hinsides er den der præger ens hverdag og afgør ens handlinger, så er man blandt Al_sabiqun, dem der ivrigt efter belønning skynder sig for at udføre det rette.